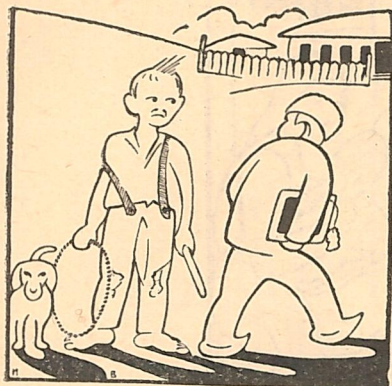

КОЙТО СЕ УЧИ, ТОЙ ЩЕ СПОЛУЧИ

Въ едно свѣтло утро на кръстопжтя край селото се срещнаха две деца.

Едното рече:

— Добро утро, Ненко.

— Добро утро, Тинко.

— Къде отивашъ?

— На училище.

— На училище въ това хубаво време! О, тамъ сега не е весело. Трѣбва да седимъ мирно на чина, да пишемъ, да учимъ. Я погледни колко сж хубави ливадитѣ. Въ планината шуртятъ поточета, птички пѣятъ. Ела, Ненко, да си поиграемъ.

— Следъ обѣдъ, Тинко, сега ще отида да се уча. Сбогомъ!

— Азъ пъкъ не искамъ да отида на училище. Ще ида да играя. Сбогомъ!

Отъ тогава се изминаха двадесетъ години. Бѣше студень зимень день. Вѣтрътъ свирѣше въ оголѣлитѣ дървета и кършеше сухитѣ имъ клони.

На кръстопжтя край сжщото село се спрѣ единъ беднякъ, увитъ въ дрипи, треперящъ отъ студъ. Той трѣгна презъ мостчето и почука на училищната врата. Показа се учителятъ.

— Добъръ день, учителю, — рече бедняка.

— Добъръ день, бедний човѣче.

— Имайте милость, добрий господине.

— Какво искашъ?

— Работа. Искамъ да мета и да паля печкитѣ въ училищнитѣ стаи. Вземете ме, иначе ще умра отъ студъ и гладъ.

— А друга работа не можешъ ли да вършишъ?

— Не.

— Защо?

— Защото нищо не съмъ училъ.

— Какъ се казвашъ?

— Тинко Стойковъ.

— Тинко...

Учителятъ втренчено го погледна. Позна го. Но нищо не продума. После му каза: — Влѣзъ. Ще ти намѣря работа.

Бедниятъ човѣкъ не можа да познае кой е учителя.

Но вие го знаете, нали, мили деца?

Вѣра Бояджиева